

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 92.011 van 9 januari 2001
in de zaak A. 90.403/VII-20.788.**

In zake : XXX,
die woonplaats kiest bij
Advocaat S. VAN ROSSEM,
kantoor houdende te BERCHEM,
Bindstraat 6

tegen :

1. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen,
2. de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de Minister van Binnenlandse Zaken.

DE Wnd. VOORZITTER VAN DE VIIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat XXX,
van Chinese nationaliteit, op 23 maart 2000 heeft
ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging te
vorderen van de beslissing van de Commissaris-generaal
voor de vluchtelingen en de staatlozen van 25 januari
2000 tot bevestiging van de beslissing van de Minister
van Binnenlandse Zaken van 3 februari 1999 tot weigering
van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk
te verlaten;

Gelet op de beschikking van 5 april 2000,
waarbij aan de verzoekende partij het voordeel van de
kosteloze rechtspleging wordt toegekend;

Gelet op de wetten op de Raad van State,
gecoördineerd op 12 januari 1973, inzonderheid op de
artikelen 17 en 18, en op artikel 43, 2/, van het
koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere
procedureregeling inzake geschillen over beslissingen
betreffende de toegang tot het grondgebied, het
verblijf, de vestiging en de verwijdering van
vreemdelingen;

Gezien de nota's van de verwerende partijen;

Gezien het verslag opgemaakt door Eerste Auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan de partijen;

Gelet op de beschikking van 22 september 2000 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 13 oktober 2000;

Gehoord het verslag van Staatsraad D. MOONS;

Gehoord de opmerkingen van Advocaat S. VAN ROSSEM, die verschijnt voor de verzoekende partij, van Adjunct-adviseur Fr. DE NEVE, die verschijnt voor de eerste verwerende partij, en van Advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de tweede verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van Eerste Auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Overwegende dat de voornaamste gegevens van de zaak als volgt kunnen worden samengevat :

1.1. De verzoekende partij komt België binnen op 16 december 1998 en verklaart zich vluchteling op 18 december 1998.

1.2. De Minister van Binnenlandse Zaken neemt op 3 februari 1999 een beslissing tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten.

1.3. Op 25 januari 2000 bevestigt de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen deze beslissing. Deze beslissing luidt als volgt :

"(...)

Betrokkene werd verhoord op 6 oktober 1999 op de zetel van het Commissariaat-generaal, bijgestaan door een tolk, die de taal Nepalees machtig is.

Betrokkene, die verklaart van Tibetaanse origine te zijn doch in Nepal te hebben gewoond, zou in 1998 hebben deelgenomen aan een protestactie en sindsdien problemen hebben gekend.

Op 10 maart 1998 zou betrokkene hebben deelgenomen aan een protestactie voor de Chinese ambassade te Kathmandu en zijn opgepakt door de Nepalese politie. Hij zou een papier hebben moeten ondertekenen dat hij bij deelname aan een volgende demonstratie terug naar China zou worden geleid. Na twee weken opsluiting zou hij zijn vrijgelaten door toedoen van T. (oom van zijn vrouw). Vervolgens zou betrokkene wat hebben rondgedoeld. De tweede week van augustus 1998 zou betrokkene door de politie zijn opgepakt vanwege een gevecht te Kathmandu, waaraan hij niet zou hebben deelgenomen. De volgende dag zou hij echter zijn vrijgelaten nadat T. smeergeld had betaald. Op 20 augustus 1998 zou betrokkene naar India zijn gevlucht, maar bij de grenscontrole van Sanaubi zijn gearresteerd omdat hij gelogen had over zijn afkomst. Na elf dagen opsluiting zou betrokkene, bij zijn overbrenging naar de gevangenis, zijn kunnen ontsnappen door de hulp van zijn vriend P.. Een aantal dagen later zou betrokkene in Delhi zijn toegekomen en er bij L. C. hebben verbleven. Na twee weken zou de politie meermaals naar betrokkene zijn komen vragen vanwege zijn ontsnapping. Op aanraden en met hulp van L. C. zou betrokkene hebben besloten ook uit India te vluchten. Op 16 december 1998 zou betrokkene India per vliegtuig hebben verlaten om dezelfde dag in België toe te komen. Twee dagen later vraagt betrokkene in België asiel aan.

Vooreerst dient er opgemerkt te worden dat betrokkene politiek nooit echt actief was en slechts één keer zou hebben deelgenomen aan een demonstratie.

Verder dient er gewezen te worden op een aantal flagrante tegenstrijdigheden in het relaas van betrokkene. Zo stelde betrokkene op de Dienst Vreemdelingenzaken dat er een rechtszaak tegen hem was. Tijdens het interview in dringend beroep maakt betrokkene nooit melding van het feit dat hij in een rechtszaak verwickeld was. Ook verklaarde hij, op de Dienst Vreemdelingenzaken, enkel te zijn gezocht naar aanleiding van een gevecht tussen jongeren en de politie. Tijdens het interview in dringend beroep beweerde betrokkene hiervoor te zijn gearresteerd en de volgende dag te zijn vrijgelaten na bemiddeling van zijn oom.

Wat er ook van zij, er kan weinig geloof worden gehecht aan betrokkenes vrees voor repatriëring naar China. Zo beweerde hij na zijn arrestatie, op 10 maart 1998, bijna vijf maanden in Nepal te hebben verbleven zonder enig probleem. Daarenboven blijkt uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (verslag van de ambassade in New Delhi dd. 6 mei 1998), dat er geen repatriëringen van Tibetaanse vluchtelingen meer worden uitgevoerd sinds 1995.

Uit wat voorafgaat blijkt dat de aanvraag van betrokkene bedrieglijk is en kennelijk ongegrond is, omdat de vreemdeling geen gegevens heeft aangebracht dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève. Wat er ook van zij, betrokkene heeft niet aangetoond dat de gemachtigde van de Minister zijn appreciatiebevoegdheid heeft overschreden door hem het verblijf op het grondgebied te weigeren. In elk geval, de Commissaris-generaal ontwaart geen ernstige en aantoonbare gronden die laten geloven in een risico van schending van de Conventie van Genève in geval van verwijdering van betrokkene. Bijgevolg bevestigt de Commissaris-generaal de verblijfsweigering besloten door de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken op 3 februari 1999.

De Commissaris-generaal meent dat de betrokken vreemdeling in de huidige omstandigheden mag worden teruggeleid naar de grens van het land dat hij ontvlucht is, en waar, volgens zijn verklaring, zijn leven, zijn fysieke integriteit of zijn vrijheid in gevaar zou verkeren.

(...).".

2. Overwegende dat de Minister van Binnenlandse Zaken in zijn nota onder II ("Met betrekking tot de ontvankelijkheid"), meer bepaald onder II.1 ("Hoofdzakelijk"), op omstandige wijze uiteenzet dat voor zover de vordering tot schorsing betrekking heeft op het eerste onderdeel van de bestreden beslissing, met name of al dan niet verder onderzoek noodzakelijk is, de Minister van Binnenlandse Zaken ten onrechte wordt aangeduid als tegenpartij en dat zijn verweer slechts noodzakelijk is voor zover de vermeldingen in verband met het bevel het grondgebied te verlaten worden aangevochten met grondslag in artikel 7 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen; dat hij in het

beschikkend gedeelte van de nota vraagt het schorsingsberoep onontvankelijk te verklaren voor zover gericht tegen de Minister van Binnenlandse Zaken en deze buiten de zaak te stellen;

3. Overwegende dat op grond van artikel 63/5 van voormelde wet van 15 december 1980, tijdens de termijn waarbinnen men een dringend beroep kan instellen bij de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, alsmede tijdens de duur van het onderzoek van dat beroep, alle maatregelen tot verwijdering van het grondgebied die zijn genomen ten opzichte van de vreemdeling, geschorst worden; dat de Commissaris-generaal als tegenpartij dient beschouwd te worden wat betreft de bevestigende beslissing tot weigering van verblijf, die de beslissing van de Minister van Binnenlandse Zaken volledig opslorpt; dat de Minister van Binnenlandse Zaken dient beschouwd te worden als tegenpartij met betrekking tot de verwijderingsmaatregel tengevolge van de beslissing tot weigering van verblijf; dat de Minister van Binnenlandse Zaken bijgevolg in de zaak moet blijven; dat op diens verzoek om hem buiten de zaak te stellen niet kan worden ingegaan;

4. Overwegende dat krachtens artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State slechts tot schorsing van de tenuitvoerlegging kan worden besloten onder de dubbele voorwaarde dat ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten akte of verordening kunnen verantwoorden en dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden akte of verordening een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen;

4.1. Overwegende dat verzoeker een eerste middel aanvoert dat als volgt luidt :

"(...) Schending van de beginselen van behoorlijk bestuur (het zorgvuldigheidsprincipe en evenredigheidsprincipe)

(...) Gebrek in de motivering
(...) Schending van het zorgvuldigheid- en redelijkheidsprincipe.

Dat verzoeker dus nooit gehoord is in de taal die hij kent.

Dat hij slechts een weinig Nepalees kent.

Zoals hij zelf in het interview op het Commissariaat-generaal stelt.

Dat hierbij dient in aanmerking genomen te worden, dat hij nooit school gelopen heeft en het Nepalees slechts via zijn zesjarig verblijf in Nepal van anderen heeft moeten leren en dat dit dus een uiterst beperkt(e) kennis is.

Dat het werkelijk onzorgvuldig is om op deze wijze te ondervragen en tot feitenvinding over te gaan en dan nog een beslissing te nemen die op dergelijke 'zogenaamde tegenstrijdigheden is gemotiveerd, waar geen enkel(e) tegenstrijdigheid is in op te merken hooguit een onvolledigheid van ondervraging tussen beide(n) diensten.

Deze onvolledigheid is dan nog te wijten aan het gebruik van een vertaler die een taal spreekt die verzoeker zeker niet voldoende machtig is om de inhoud ervan altijd te begrijpen.

Dat men aldus het dossier niet voldoende ernstig en zorgvuldig heeft behandeld.

Dat bovendien de Amnesty rapporten die zullen bijgevoegd worden voldoende de loutere bewering tegenspreken die verder in de beslissing is terug te vinden namelijk dat de politie geen Tibetanen zou terugsturen naar China en dit vanaf 1995, de toegevoegde rapporten zijn van 1996 en 1997.

Dat verzoeker in het bezit is van een groen(e) kaart, een identiteitsdocument afgeleverd door de Tibetaanse gemeenschap in Nepal, waardoor (uit) zijn identiteit blijkt.

Dat in casu het dossier op een zorgvuldige wijze is behandeld. Dat daarom verzoeker ook met aandrang vraagt de beslissing te willen vernietigen.";

4.2. Overwegende dat uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker bij de aanvang van zijn asielprocedure voor de Dienst Vreemdelingenzaken om de bijstand heeft verzocht van een Nepalese tolk; dat hij op de vragenlijst van de Dienst Vreemdelingenzaken onder rubriek 12 als taal van oorsprong het Nepalees heeft opgegeven; dat verzoeker noch in zijn verzoekschrift in dringend beroep, noch voor de Commissaris-generaal, waar hij opnieuw in het Nepalees werd gehoord, opmerkingen heeft geformuleerd met betrekking tot een eventueel taalprobleem; dat verzoeker aldus pas voor de Raad van State, na de afhandeling van de asielprocedure voor de

Dienst Vreemdelingenzaken en de Commissaris-generaal, voor het eerst aanvoert dat er zich een communicatieprobleem zou hebben gesteld; dat verzoeker bovendien nalaat aan te tonen welke communicatieproblemen zich hebben voorgedaan en in welke mate dit verzoekers rechten heeft aangetast; dat de Commissaris-generaal zijn beslissing voorts steunt op een verslag van de Ambassade in New Dehli van 6 mei 1998, dat van recentere datum is dan de door verzoeker neergelegde rapporten van Amnesty International; dat verzoeker tenslotte zelf in zijn middel aanvoert "dat het dossier in casu op een zorgvuldige wijze is behandeld"; dat het eerste middel niet ernstig is;

4.3. Overwegende dat verzoeker een tweede middel aanvoert dat als volgt luidt :

"(...) Gebrek in de motivering

Dat de zogenaamde aangehaalde 'flagrante tegenstrijdigheden' aangehaald door het Commissariaat-generaal geen tegenstrijdigheden zijn.

Hij heeft willen aangeven dat hij India verlaten heeft omdat hij valselijk beschuldigd werd door de politie te hebben deelgenomen aan een gevecht tussen jongeren en de politie, hij heeft steeds gesteld dat dit echter maar een voorwendsel was om hem te zoeken.

Dat zij ook een rechtszaak tegen hem hadden aangespannen wordt dan niet meer herhaald voor het Commissariaat-generaal, is dit een tegenstrijdigheid? Mogelijks onvolledigheid vanwege het gebrekkig zich verstaanbaar kunnen maken maar dit is zeker geen tegenstrijdigheid.

Op de Dienst Vreemdelingenzaken heeft hij dan weer niet vermeld dat hij maar kortstondig werd opgepakt en door bemiddeling van zijn oom en het betalen van smeergeld werd vrijgelaten.

Ook hier is geen sprake van enige tegenstrijdigheid doch alleen onvolledigheid.

Dat kan ook niet anders als men merkt dat het interview op de Dienst Vreemdelingenzaken zich beperkt heeft tot het neerschrijven van nog geen halve blz. over de opgegeven redenen door verzoeker.

Dat kan dan ook niet verzoeker verweten worden maar wel de Dienst Vreemdelingenzaken.

De motivering als zouden er zich flagrante tegenstrijdigheden hebben voorgedaan gaat dan ook helemaal niet op.

Dat de beslissing bovendien vermeld(t) dat de aanvraag bedrieglijk is, zonder ze onontvankelijk te verklaren.

Dat dit helemaal onbegrijpelijk is.

Op welke gronden is men overgegaan tot een dergelijke motivering?

Ook in geval van (een) bedrieglijke aanvraag tot erkenning als vluchteling, kan de minister of de gevolmachtigde besluiten tot onontvankelijkheid.

Dit zal het geval zijn indien de vreemdeling bedrog pleegt, verklaringen aflegt die manifest tegenstrijdig zijn met gekende feiten of gebruik maakt van een valse identiteit of nationaliteit.

Ten eerste gaat men hier niet over tot het besluiten van onontvankelijkheid.

Ten tweede heeft verzoeker op geen enkel moment verklaringen afgelegd die manifest tegenstrijdig zijn met gekende feiten.

Integendeel.

Het zijn gekende feiten dat Tibetanen worden opgepakt en teruggestuurd door de Nepalese politie en dat men hierbij zonder meer overgaat tot mishandeling en gedwongen terugleiding.

Dat Tibetanen wel degelijk ernstig gevaar lopen bij een eventuele repatriëring naar China.

Dat ook het neergelegde document helemaal niet als vals of bedrog worden(t) bestempeld.

Dat men in de beslissing dit zelfs niet vermeld(t).

Dat de motivering van huidige beslissing dan ook heel wat gebreken vertoont en zeker niet de beslissing draagt zoals vereist.";

4.4. Overwegende dat in de bestreden beslissing wordt besloten tot de bedrieglijkheid van deze asielaanvraag; dat dit een onontvankelijkheidsgrond is overeenkomstig artikel 52, § 1, 2°, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet); dat de bestreden beslissing de feitelijke overwegingen bevat die hebben geleid tot de onontvankelijkheid van de asielaanvraag; dat de vraag of verzoeker al dan niet in een rechtszaak betrokken was een essentieel element van verzoekers asielrelaas uitmaakt; dat verzoeker bovendien vijf maanden zonder problemen in Nepal heeft verbleven; dat verzoeker (cfr. eerste middel) niet dienstig kan weerleggen dat er in Nepal geen repatriëringen van Tibetaanse vluchtelingen worden uitgevoerd; dat verzoeker voor de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde dat hij gezocht werd naar aanleiding van een gevecht

tussen jongeren, terwijl hij voor het Commissariaat-generaal beweerde dat hij hiervoor een dag werd gearresteerd; dat verzoeker deze vaststellingen niet betwist; dat het tweede middel niet ernstig is;

5. Overwegende dat niet is voldaan aan één van de twee door artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State cumulatief opgelegde voorwaarden; dat deze vaststelling volstaat om de vordering tot schorsing af te wijzen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

De vordering tot schorsing wordt verworpen.

Artikel 2.

De kosten worden voorbehouden.

Aldus te Brussel, na beraad, uitgesproken in openbare terechtzitting, op negen januari tweeduizendéén, door :

de HH. D. MOONS, wnd. kamervoorzitter, staatsraad,
K. VANHOUTTE, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VANHOUTTE.

D. MOONS.